

Eesti kultuuripoliitikast

Aeg- ajalt on huvitav harrastada mõttemängu teemal, mis oleks kui oleks. Kui näiteks Beethoven oleks elanud 21. sajandil, kas teda oleks inspireerinud Schilleri „Ood rõõmule“ ja oleks sündinud 9. sümfoonia, mille finaali oskavad tänapäeval peast ümiseda mitu sada miljonit inimest. Vähemalt teoreetiliselt. Meil ei ole ka vähimatki ettekujutust, millise 21. sajandi Eesti helilooja loomingut mäletatakse paarisaja aasta pärast nii hästi, et tema meloodiaid tundmata oleksid inimesed palju vaesemad. Mistahes vastus oleks puhas spekulatsioon.

Kultuuripoliitika teemaga haakub see kõik siiski niivõrd, kuivõrd kultuuripoliitika üks olulisi eesmärke on luua eeldused, et tõeline loovus ja loojad ning kultuuri - ja kunstiinstitutsioonid saaksid ühiskonnas edeneda. Kultuuripoliitikas on veel teisi ühiskonnas kokku lepitud eesmärke. Eestis on need järgnevate aastate jaoks kirja pandud Riigikogu poolt heaks kiidetud dokumendis „Kultuuripoliitika põhialused aastani 2020“. Selle kokkuleppe järgi on kultuuripoliitika eesmärk kujundada loovust väärtustav ühiskond, hoides ja edendades eesti rahvuslikku identiteeti, uurides, talletades ja kandes edasi kultuurimälu ja luues soodsad tingimused elujõulise, avatud ning mitmekesise kultuuriruumi arenguks ja kultuuris osalemiseks.

Kas põhialustes visioneeritud kultuuriline tulevik on Eesti jaoks piisavalt ambitsioonikas ja kõikehaarav ning ka teostatav, selle üle vaieldi pikalt dokumendi koostamisel ja vaieldakse küllap edaspidigi. Ettekanne saab inspiratsiooni ühest kusagilt kuulnud võrdlusest, et kultuur on kui õhuke õunakoor hõõgukuumas kaose ümber. Kuidas ühiskonnale enim mõju avaldavad kultuuripoliitika prioriteedid ning põhialuste kriitika seda õunakoort hoiavad, ongi ettekande sisuks.

Urve Tiidus